

In napósled: premnogo vredno ni táko zaklinjanje, ki izkipí srcu v največji sili, zdi se mu, da bi njemu samemu ne bilo vezalno in véljavno. Evo ti življenja, evo smrti — čemu bi se zaklinjal, ko mu potreba neizprosno odkazuje poti, po katerih mu je hoditi odslej?

Kakó bo hodil, tega ne vé. Ali da bodo samotne, to mu je znano; da se bode trnje zabadalo v rahle noge, to drugače biti ne more. Trpel bode, dokler se dá, potem leže v grob. Kje, ni tega ne vé, bodisi kjerkoli! Dobrotne roke so povsodi, ki ga zagrebó, to tolažbo imá; kdo je, tega ne bode nihče vprašal tedaj. Tudi to je dobro, najboljšo! Dovolj! Gori v gradu gásnejo luči; dež lije, bliska se . . .

Nazaj na težki vihar ni pot! . . . Jeden pogled še — dosti, dovršeno je! Ali bridka solza se potoči po lici, kes se razvneplje v srci . . .

Do kdaj, kdo vé!

Književna poročila.

XIII.

Letopis Matice Slovenske

za leto 1888. Uredil dr. Lovro Požar. Založila in na svetlo dala »Matica Slovenska«. V Ljubljani. Natisnila »Narodna tiskarna«. 1888. 8°. 298 str.

Takó slóve druga ¹⁾ knjiga, katero je podala »Matica Slovenska« članom svojim za leto 1888. Urejena in sestavljena po načelu: »Kdor mnogo prinaša, vsakemu nekaj prinese«, ugodila bode gotovo, če ne vsem, vsaj večini matičnjakov, pripadajočih raznim slojem človeške družbe. Kajti iz mnogovrstne nje vsebine bode zajemal s pridom ukaželjni nezvédenec in izkušeni učenjak (zemljeslovec, statistik, književni, kulturni in svetovni po-vestničar).

Z veseljem pozdravljamo najprej znameniti napredek, ki se nam pojavlja v tem letopisu, ako ga primerjamo s prejšnjimi; to je namreč doslednost pisave v formalnem oziru, katero je izkušal doseči g. urednik ravnajoč se po sklepu književnega odseka. Pri knjigi je sodelovalo osem piscev, in vendar je pisava — kar se ne dá dovolj prehvaliti — skozi in skozi ista, izvzemši g. Navratila spis, v katerem je ostala na

¹⁾ Prvo, od prof. J. Apiha spisano: »Slovenci in 1848. leto«, ocenil je prof. Jos. Štárč v letošnjega »Zvona« 1. številki (str. 51. — 55)

pisateljevo izrecno željo njemu svojska pisava neizpremenjena. Če le kdo, poklicana je gotovo „Matica Slovenska“, prvi naš literarni zavod, da privede pisatelje, ki blodijo sedaj v pravopisnem oziru kakor Odyssej po širnem morji, na jedno pot, katere ne bi smela potem prezirati niti šola, niti resnična ali le domnevana jezikoslovna izobraženost posameznih piscev. Koliko neprilicnostij bi se odvrnilo v šoli, ako bi mogli učitelji kazati na kak uzoren, t. j. od kake avtoritete proglašen pravopis, kakor je to pri nemškem pouku. Sedaj pa moti raznolična pisava učenca in vsakega jezikoslovno neizobraženega pisca ter ga ovira v toli potrebni doslednosti in enakomernosti. Želeti je torej, da se drži odslej „Matica“ v vseh svojih knjigah pravopisnih načel, o katerih se je bil zjedini književni odsek, pisatelji pa naj se vsi brez izjeme poprimajo tega od „Matice“ priporočenega pravopisa, da pridemo „post tot discrimina“ vendar že jedenkrat do jednotne pisave.

Letopis sestaja iz naslednjih spisov, o katerih vsakem hočemo izpregovoriti nekoliko besed.

1. *Božidar Raič. Spisal dr. K. Glaser.*

Iz 13 strani obsežajočih životopisnih črtic posnemamo zlasti, kakó se je izobraževal Raič dijak, kako moško je postopal — učitelj na mariborskem gimnaziju, kakó plodunosno je deloval — duhovnik, vsegdar vestno izpolnjuje stanovske dolžnosti svoje. Za tem razpravlja g. pisatelj pokojnikovo mnogostransko pisateljsko delovanje, ocenjuje na 16 straneh Raiča učenjaka (jezikoslovca, narodnega buditelja, svetovnega, kulturnoznanskega in književnega povestničarja, pedagoga in životopisca). Stran 30.—42. opisujejo nam Raiča narodnega prvoboritelja (politika in govornika). Zadnje štiri strani so odmenjene Raiču—človeku in gostoljubu ter zadnjim dnem njegovega življenja (bolezní, smrti, pogrebu).

Ta skozi in skozi iskreno pisani životopis je nekoliko preosnoval in mestoma popolnil letopisu urednik, g. dr. L. Požar. Pisatelj in urednik sta poznala B. Raiča, kakor malokdo: saj jima je bil blag učitelj, darežljiv do brotnik in očetovski prijatelj. Zató pa je spis tudi povse zanesljiv in zajedno zaslužnemu rodoljubu dostojen spomenik, s katerim sta se počastila omenjena gospoda samá, položivša ž njim blagočasten venec dandanes toli redke hvaležnosti na gomílo prerano umršega poštenjaka, o katerem veljajo besede: „Vixit civium saluti, non diu, sed totus.“

Spisu nimamo očitati nikakošnih niti jezikoslovnih, niti stvarnih nedostatkov izvzemši nezmisel v stavku, stoječem na str. 15. spodaj: V drugem tečaju „Zore“ l. 1853. razpravlja . . . „Uvod . . .“, kjer poskuša . . . skovati vzajemni jez. K . . . kakor je **pozneje** (t. j. 1848!) M. Majar spisal svojo znano Slovnico . . .

2. *Kaj človeštvo prideljuje in uživa. Spisal dr. F. Vošnjak.*

Na 54 straneh nadaljuje g. pisatelj svojo v Letopisu l. 1887. pričeto, kolikor poučno, toliko zanimljivo razpravo. Tvarino je razredil prav primerno v nastopne dele: I. Živalske prirodnine (1. Pozemske živali. 2. Vodne živali). II. Rudninske prirodnine. (1. Kovine in rude. 2. Soli. 3. Vnetice. 4. Kamni in prsti). III. Svetovno gospodarstvo. — Spis, osnovan na podlagi tujih in domačih virov, zadovoljil bode brez dvojbe ne samó matičnjake, ampak sploh vsakega Slovenca, ker je g. pisatelj povsodi v poštev jemal tudi domače razmere, uporabivši najnovejše statistične podatke. Spisom te vrste podajajo že obilne številke, katerim se ni moči izogniti, neko omrzno suhoparnost, katero zmore kvečjemu strokovnjaška radovednost; navadni bralec pa se je hitro naveliča in dene knjigo iz rok, prebravši komaj par odstavkov. A naš pisatelj, ki zbog pripovednega talenta svojega po pravici sluje med Slovenci, umeje semtertam pusto stvarino takó mično razpravljati, da ti zanimanje raste od vrste do vrste. Takih in takó pisanih razprav, ki so zlasti prostemu národu prepotrebna dušna hrana, doslej Slovenci nimamo v izobilji. Stvarno torej je rešil g. pisatelj svojo nalogo prav hvalno. V jezikoslovnem oziru udarja v oči sosebno obilica tujk. Ne prištevamo se sicer tesnosrčnim „puristom“; vender se nam hoče dozdevati, da bi se bil g. pisatelj lahko izognil marsikateri, zlasti ne blagoglasni, v slovenščini težko ali sploh ne pregibni tujki ter jo nadomestil s pošteno domačinko. Take besede so n. pr.: špeh, konsum, etablissement, produkujem, tekstilen, i. dr. — Nemčizna je izraz „bogat na ribah“ (str. 69.); tudi sklad tega pridevnika z genetivom in „najbogatejša teh rud sta Špansko in Amerika“ (str. 76.), zdi se nam smel in neupravičen. Nemški: „reich sein an etwas“ dá se prav primerno sloveniti z „obilovati s čim“, ali pa s pomočjo pridevnikov na: *at, nat, vit.* ppz. reich an Fischen, ribat, ribnat, ribovit.* Na str. 66. (spodaj) beremo: „rojakom odprl neusahljiví vir blagostanja“ m. „neusahljiv“; na str. 68.: „od hobotnic se pripoveduje“ m. o hobotnicah*; na str. 69.: „zaplodenje“ m. „zaplojenje“; na str. 71.: *lju di* pobirajo (želve)* m. „ljudje“; „pri čem“ m. „pri čemer“ (ibid.) Uganka sklonu nam je sklon v naslovu „Soli“ na str. 79. Po sintaktičnem skladu dotičnega stavka pričakuje se rodilnik jednine (zavisen od predloga: *do*), a pisatelj je mislil najbrž na imenovalnik množine, ki ga zahteva naslednje naštevanje raznovrstnih solij. Na str. 83. treba v stavku: „Za Kranjsko izkaže poročilo trgovinske zbornice“ nadomestiti dovršilni glagol z nedovršilnim, ali pa ga staviti v pretekli čas, na str. 84. pa: „jo ni mogel prodati“ z: *je* ni m. pr.*

3. *Ivan Franjin Gundulić. K tristoletnici rojstva pesnikovega. Spisal Anton Trstenjak.*

Z drugimi slovanskimi društvi si je štela tudi „Matica slovenska“ v sveto dolžnost, poslaviti tristoletnico tega znamenitega Dubrovčana, ki se odlikuje na polji srbsko-hrvaške književnosti kot lirski, epski in dramski pesnik. V ta namen nam je podal g. Trstenjak, dober poznavalec jugoslovanskega slovstva, v napominani, 31 strani obsežajoči razpravi Gunduličev životopis in oceno raznovrstnih del njegovih. Najprej nam slika v kratkih potezah zgodovino dubrovniške republike, zlasti pa dōbo, v kateri se je Gundulič porodil, navaja „činitelje“, ki so povzročili tolik povzdig dubrovniškega slovstva ter nas seznanja nekoliko s tedanjim literarnim gibanjem. Za kratkimi životopisnimi črticami (mnogo nam o G. ni znano) našteva in ocenja njegova dela, najboljše sevda slavno, v 20 spevih zloženo epopejo »Osman«, v kateri dokazuje, da je pesnik v nji predložil idejo osvobojenja vesoljnega Slovanstva, vlivši vānjo vse slovansko mišljenje dōbe svoje. Potem nam pripoveduje vsebino Osmana, kateremu nedostajeta dva speva (14. in 15.), navješča, kdo je epopejo popolnil (Dubrovčan Pijerko Sorkočević in Ivan Mažuranić), omenja razne hipoteze kritikov, ki so izkušali razložiti nedostatek dveh spevov, in našteva vse izdaje tega največjega dela Gunduličevega. Koncem vsega spisa poudarja g. pisatelj zasluge, ki si jih je pridobil G. sploh, posebno pa še s to epopejo, češ: Osman je: a) prva pesem, spevana s stališča národnega, slovanskega; b) pisana je za národ (»dočim so predniki, nekako obiteljski pisatelji, pisali le za društva ali književne prijatelje svoje, razširil je Gundulič krog pisateljskega delovanja); c) G. uvel je štokavščino in ugladih stih ter takó postal uzor poznejšim pesnikom.

Ta navdušeno in navdušujé pisana, a vendar vsega pretiravanja prosta razprava bode gotovo dobro došla vsem prijateljem književnosti jugoslovanske. Jezik je pravilen, gladek, eleganten, zlog skozi in skozi slovenek. Opazili smo le nekoliko neznatnih nedostatkov; takó n. pr. na str. 106. »te mesta« m. »ta«; na str. 121. in 122.: »prositi za pomoč, — za mir« m. prositi »pomoči, — miru«; na str. 105. (spodaj) utegne zveza: »Adon i Koraljka od Šira« neveščemu bralcu vzbuditi nápačno mnenje, da je to le jedna drama, pa sta dve (isto velja o zvezi: »Dijana i Armida). Zmota je tem loža, ker veže g. pisatelj, naštevajoč 11 Gunduličevih dram, zadnji dve (Proserpina ugrabljena, Dubrovka) s slovenskim veznikom »in«, dočim so prej omenjene zvezane s srbsko hrvaškim »i«; le tisti čitatelj, ki drame šteje, vedel bode, da ta »i« ni del naslova Gunduličevi dram, ampak beseda g. pisatelja (Trstenjaka).

4. *Slovenske národne vraže in prazne vére, primerjane drugim slovanskim in neslovanskim. Spisal J. Navratil.*

V tem 57 strani broječem spisu nadaljuje trudoljubivi in vestni g. pisatelj svojo v letopisu l. 1885. pričeto, v letopisu l. 1887. nadaljevano

razpravo, dovršeno po obliki, zanimljivo in velevažno po vsebini. V čvrstem, krepkem jeziku in po duhu narodne govorice posnetem zlogu, v kojem se more z g. Navratilom meriti le malokateri pisec slovenski, navaja in razlaga nam g. pisatelj-učenjak slovenske narodne vraže (= običajna dejanja) in prazne vere, ki se tičejo: 1. Jurjevega dné (23. ali 24. aprila), 2. binkošti, 3. vnebohoda ali Križevega, 4. Telésnega dné ali Télovega, 5. sv. Antona (17. prosinca), 6. sv. Vincencija (22. pros.), 7. spreobrnjenja sv. Pavla (25. pros.), 8. svečnice, 9. sv. Blaža (3. februarja). Pojasnjuje nam pomen in izvor dotičnih običajev in praznih ver, primerja jih vselej, kjer je kaj nalik (analogij), z drugimi slovanskimi, pa tudi neslovanskimi (zlasti nemškimi). Vestno in marljivo je porabil ne samó obilne tiskane vire, ampak pogostoma se sklicuje tudi na žive priče (svoje „dobrovoljne sotrudnike“). Posebne vrednosti so opazke pod črto, ki nam mimo drugega razlagajo zlasti besede po njih etimologiji, pa tudi navajajo vire, iz kojih se more vedoželjni čitatelj natančneje poučiti o podrobnostih razpravljane stvarine. — Ta neprecenljiv donesek h kulturni zgodovini slovanski je letopisu prava dika; z njim je znatno uglasjena pot bodočim raziskovalcem na polji narodnega žitja in bitja.

5. *Jožef Lamberg, drugi avstrijski poslanec na turškem dvoru (1489—1554). Spisal Ivan Steklasa.*

Očrtavši v kratkih potezih najprej zgodovino te prastare in velezaslužne plemenitaške rodovine kranjske navaja g. pisatelj vse odlične člane njene, ki so si priborili nesmrtnost, posvetivši vse sile svoje blaginji ožje in širje domovine. Po 11 virih (razpravi na čelo postavljenih) popisuje nam dalje slavnega državnika Jož. Lamberga dvakratno, v mnogem oziru zanimljivo poslanstvo do turškega sultana Solimana I. (l. 1530. in 1531.—1532.) Petnajst strani obsežajoči spis, znamenit donesek h kranjski in sploh slovenski zgodovini, je zbog svoje stvarine za letopis posebno pripraven; vrhu tega se odlikuje po temeljitosti, ki diči vsa dela tega zaslužnega „historijografa Matičinega“. V jezikoslovnem oziru opozorili bi ga le na to malenkost, da je „ugovor“ — „ugovarjati“ (str. 191., 193., 196.) pač v hrvaščini to, kar nemški: „Verabredung“ — „verabreden“, „übereinkommen“, slovenski „ugovor“ — „ugovarjati“ pa znači: „Einrede“ ali „Einwendung“ — „Einwendungen machen“ ali „einwenden“; hrvaški „ugovor“ — „ugovarjati“ je Slovencu „dogovor“ — „dogovarjati“ (dogovoriti) se.

6. *Kakšnih odnošajev nahajamo na slovenskem Štajerji gledé zemlje in njenih prebivalcev. Spisal M. Cilenšek.*

Na 19 straneh pojasnjuje nam g. pisatelj geološke odnošaje na slovenskem Štajerji. Poleg stvarine, ki bode zanimala zlasti strokovnjaka,

vzbuja ta vkljub snovni suhoparnosti svoji mikavno in tudi neveščaku umevno sestavljeni spis našo pozornost i zavoljo tega, ker pomnožuje število dokazov, da se dá v toli zaničevani in toliko časa zanemarjani slovenščini dovoljno razpravljati vsaka še takó učenjaška stroka, ako je le pisec jeziku več in zmožen, ustvariti potrebno terminologijo. — Spisu bi se vrednost ne bila zmanjšala, marveč le povečala, da je navel g. pisatelj — kakor je to obično pri učenjaških razpravah — takoj pod naslovom ali pa pod črto vire, ki so mu v porabo služili (prim. Steklasovo delo!); takó bi bilo možno ločiti izvirno od neizvirnega, t. j. pisateljev trud in plod od dela njegovih prednikov na tem polji.

»Od obronkov, ki gledajo na jug, kjer ni nobenega nadaljevanja«, g. pisec »sigurno« ne pričakuje ničesar (str. 208.) Čemu laška tujka, ako zadoščuje domačinka »gotovo«? Za pojem »fehlen«, »mangel« služi mu na str. 205. glagol »nedostajati«, na str. 216. pa »manjkati« (laški mancare). Čemu oboje — dobro in slabo? Na mesto »gledé« z rodilnikom priporočamo pravilnejši »gledé na« (s tožilnikom). Zveza: »kako kisto je Laško (trg) vino« je slovniški nedopustna; pravilno bi bilo: »kako kisto je Laško (= iz Laškega trga) vino«. Izraz »v okom priti« (str. 217.) je (najbrž) po laščini posnet; nadomestiti se dá z glagoli »preprečiti«, »zabraniti«, »odvrniti« in dr. V stavku: »Odkar je pa zemljelovje (geologija) . . . svoje zakone razvila ter . . . rešila« (str. 205.) — ujemaj se dopovedek s podmetom, ki ni v oklepu; kar je v oklepih, je vselej le podrejenega ali pojasnjevalnega pomena in ne vpliva na celoten sklad stavkov.

7. *Bibliografija slovenska. Slovensko knjigarstvo od 1. januarja 1887. leta do 1. januarja 1888. leta. Sestavil Ivan Tomšič (15. str.)*

Nadaljuje to v letopisu 1869. leta pričeto, za literarno zgodovino našo prevažno početje, navešča nam bibliografija, da je v društvenem letu 1887. izhajalo na Slovenskem 28 raznovrstnih časnikov,¹⁾ vrhu tega pa v dežel prišlo: troje društvenih »letnih poročil« poleg treh društvenih letopisov, dvojje državznanskih del (»Obravnave dež. zbora kranjskega od 24. XI. 1887—23. I. 1888« in »Zakoni in ukazi za vojvodino Kranjsko, 4. zvezek«), dalje 9 društvenih knjig (med njimi le jeden prevod), 30 drugih (jezikoslovnih, zemljepisnih, zgodovinskih in leposlovnih) knjig (med zadnjimi 5 prevodov), 17 šolskih knjig (med katerimi je izvzemši katekizme le jeden prevod), 10 letnih poročil raznih narodnih šol, 13 molitvenih in poučnih knjig (med njimi najmenj 6 prevodov), 8 del različnega obsega

¹⁾ Za malobrojni narod slovenski gotovo preveliko število, ki je brez dvojbe le kakovosti na kvaro; v slovstvu ne odločuj »quantum«, ampak »quale«.

(pratike, koledarji in dr.). Vsega skupaj torej 28 časnikov, 95 knjig in knjižic pa 13 muzikalij.¹⁾

Knjigo sklepa:

8. *Letopis Matice Slovenske. Sestavil Eugen Lah, društveni tajnik in knjižničar (60 str.)*

Sestavek razpada v nastopne dele:

I. Poročilo o delovanju Matice Slovenske v dobi od 1. nov. 1887 do 30. sept. 1888, ki kaže, da je imela Matica v tem društvenem letu 1 občni zbor in 3 odboro ve seje (poleg več odsekovih sej).

II. Računsko poročilo, iz katerega posnemamo s posebnim zadovoljstvom, da je imela Matica Slov. koncem l. 1887. skupnega premoženja 52196.80 gld., ki se je torej prim. letop. 1887. v tem letu pomnožilo za 2114.53 gld. v kljub temu, da se je dolg glavnici zmanjšal za 906.56 gld.

III. Poročilo o društveni knjižnici nadaljevanje književnega poročila, pričetega v letopisu za 1885. l.

IV. Opravništvo Matice Slovenske: 11 opravnikov; odbor, sestavljen iz 27 ljubljanskih in 13 zunanjih odbornikov; 2 odseka: gospodarski (broječ 5 udov) in književni (br. 9 udov).

V. Imenik udov »Matice Slovenske« leta 1888. našteva nam: a) 8 častnih društvenikov, b) 312 ustanovnikov in 1390 letnikov, ki se po škofijah delé tako-le:

Ljubljanska	šteje	140	ustanovnikov,	710	letnikov,
Lavantinska	„	86	„	261	„
Goriška	„	14	„	118	„
Tržaško-Koperska	„	14	„	124	„
Krška	„	4	„	61	„
Sekovska	„	8	„	27	„
Razne druge	štejejo	32	„	106	„

Vseh društvenikov skupaj je torej štela Matica v preteklem letu 1710; to število ni baš neznatno, vendar v nikakem pravem razmerji k

¹⁾ »Bibliografiji slovenske« za l. 1887. (sestavil Ivan Tomšič v letopisu Mat. Slov. za l. 1888.) treba dostaviti:

1. Sv. Notburga pomočnica v vsakoverstnih potrebah z pripovedko o zvonu v Blejskem jezeru. V Ljubljani 1887. Založil Anton Turk, knjigovez. Tisk Blasnikovih nasled. Str. 26 v mali 8. Obseg knjižici je: Sv. Notburga (životopis), litanije sv. device Notburge in iz »Glasnika slov.« l. 1858, št. 8. ponatisnena J. Radonievčeva (baron Schweglova) »Pripovedka o zvonu v Blejskem jezeru«.

2. Marija pomagaj na Brezjah in čudne dogodbe na tem kraju. 1887. Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani. Založil S. Gabrielčič na Brezjah. Str. 24 v 8. — Spredej je podoba Marijina, potem so opisane »čudne« dogodbe, katere završujeta dve molitvi na čast Materi božji.

številu razumnikov, sploh rodoljubov slovenskih, kojih mnoge strmcè pogrešamo v tem imeniku. Ako naj Matica Slov. uspeva, treba ji pred vsem obilne gmotne podpore, s katero si duševne prav lahko pridobi. Upamo, da ta naš opomin ne ostane »glas vpijočega v puščavi«!

Fr. Livadič.

XIV.

Prihajač.

Povest. Spisal Fr. Dolinar. V Ljubljani 1888. Založila »Matica Slovenska«. Tiskala R. Miličeva tiskarna.*)

To je tretji zvezek »zabavne knjižnice« »Matice Slovenske«. Povest nam slika na 104 straneh dogodke iz kmetskega življenja s tako živahnostjo in prepričevalnostjo, da je le žal, ker ne pride v roke širšemu občinstvu slovenskemu. Saj je iz kmetskega življenja zajeta — tudi kmetskemu ljudstvu namenjena, svarèč ga pred raznimi krščenimi in nekrščenimi sleparji. — Mlad prekanjen trgovec Stržen, prišel je — ne zna se odkod — v samotno srečno vas ter v kratkem času s prav židovskim ravnanjem razdril najlepše prijateljske razmere mirnih sosedov, pokvaril mladino in razdvojil ženitbeno vez dveh najpremožnejših in najpoštenejših rodbin. Še več, spravil je jednemu izmed teh, Čedinu, jedinega sinú v vojake in vojsko, drugega trdnega posestnika, krčmarja in župana Mejača, v kratkem ob županstvo in kmalu v grob; poprej častito ženo izpridil mu v brezumno pijanko, sinú njegovega skvaril, da se je v obupnosti sam zapisal v vojake, zajedno pa vedno snubil pridno in zalo domačo hčer Minico. Predno je pa ta pred kratkim takó imovita hiša še do čista uničena, ustrelí se Stržen sam, obupavši o žalostnem svojem gospodarstvu. Mlada vojaka se povrneti iz vojske — in pisatelj izléči srečno globoke rane, katere je bil občini zadal nesrečni — prihajač.

Pisatelj pripoveduje skozi in skozi preprosto, toda ipak živahno, mestoma uprav duhovito, prav mojster je pa v dijalogu, t. j. v pravem domačem dijalogu. Častitati se mu mora, živečemu vedno v tujini, na takó izbornem jeziku. Osebe njegove povesti ne govoré le v domačem jeziku nego i v duhu domačem. Prvo poglavje bi bilo vsaki drami na čast, s kratkim tem pogovorom v Mejačevi krčmi je označil vse glavne osebe svoje povesti. Kakor jezik národov, takó pozna pisatelj na tanko tudi národ sam. Zató je v obče dobro pogodil ne le kmetske značaje, nego je tudi tisto polovičarsko gospôdo, kakor je Stržen in sestra mu Roza, dobro označil. Menj

*) Pozno ocenjujemo knjige »Matice Slovenske«, a prej nismo imeli prostora, Ured.